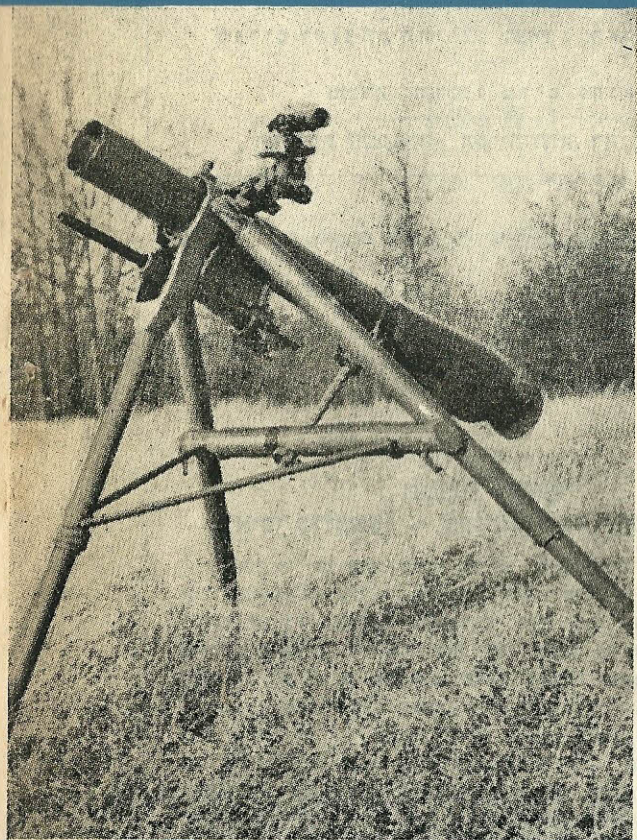

צקלון

צבא הגנה לישראל
הוצאת «מערכות»

צקלון

לקט תרגומים

התוכן

3	מאוצר נסיונותיו של שריונאי ותיק
	ר. קריספ
	מחשבה צבאית בריטית במבחן טקטיקה סובייטית
5	"כופר בעיקר"
14	לחמת-לילה של כותת-דוכאים
18	התקפת הכיתה בשטח בנוי
24	"קלאימור"
29	מדף-הספרים

צבא הגנה לישראל
הוצאת מערכות

מערכות

בית-ההוצאה של
צבא הגנה לישראל

העורך הראשי: אלימ אלעזר גלילי
סגן העורך הראשי: סא"ל גרשון ריבלין
"מערכות": קצין-העריכה רביסרן משה ברימר
"צקלון": קצין-העריכה שרגא גפני
"מערכות-ים": קצין-העריכה רביסרן עזרא להד

ספרים להנצחת החייל: העורך: ראובן אבינעם

מוכירת המערכת: מרים נתנאל

המערכת והמנהלה: הקריה-ת"א, רח' ג' מס. 1

תמונת השער

"דאיבי קרוקאט" - משגרי-טילים-גרעיניים ממלמל

פותח על ידי צבא ארה"ב ומיועד לספק ליחידות רגלים וליחידות שריון עוצמת-אש גרעינית מצומצמת וקצרת-טווח. עד כה נודע שהראש-הקרבי הגרעיני שישוגר באמצעותו יהיה בעל כוח-הרס ניכר, אך הראדיוס התכליתי שלו יהיה קטן למדי, וההדף לא יסכן, איפוא, כוחות הסמוכים לאויב. בן תצומצם למידה מוערית סכנת הקרינה הרדיו-אקטיבית. למשגר שתי נוסחאות - קלה וכבדה (שהיא בעלת טוח גדול יותר). כל אחת עשויה לירות תחמיש גרעיני או תחמיש חומר-נפץ מקובל, וכל אחת ניתנת להרכבה על גיפ, "פרד מכונ", נושא-גייסות-משורין או כלירכב קרבי מתאים אחר. בהיות ה"דאיבי קרוקאט" מורכב על כלירכב יכול צוות של שניים להפעיל אותו. את הדגם הקל יכול להפעיל צוות של שלושה, מעל חצובה תלת-רגלית. ייצור תעשייתי של ה"דאיבי קרוקאט" יוחל ב-1961.

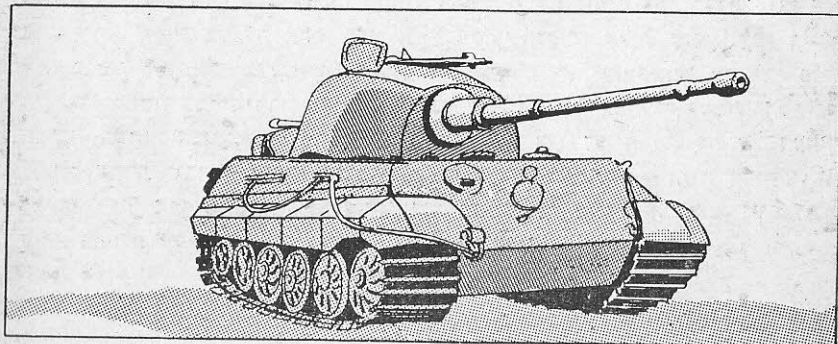
מאוצר נסיונותיו של שריונאי ותיק

(מתוך „מרכבות־עשת“)

רוברט קריספ

בשבוע הראשון של אוקטובר הנינו במרחבים הקרחים שמערבית לכביש קהיר־פאיוס, לצורך האימון באש־קרב.

אורגנה תחרות־בין־מחלקות ותחרות־בין־פלוגות, כדי להגביר את העניין בתרגילים. מחלקה אחר מחלקה נסענו אל שטחי הירי שבמרחבים הפתוחים. לי היה רעיון שרצייתי לנסותו. את הרעיון הולידה העובדה שכלי־הנשק הנגד־טנקיים של האויב, — ובמיוחד התותח בן 88 המ"מ שלו, שעתה זה הוכנס לשימוש, וחולל שמות בטנקים שלנו בקרב האחרון, וביש־המזל, שערכנו — יכולים לפגוע בנו ולהוציאנו מפעולה בטוח 27000 מטרים, ואילו הטוח התכליתי המירבי (המכסימלי) של התותחים בני 37 המ"מ והתותחים הדו־ליטראונים שלנו הוא כ־1100 מטרים. (חישוב שהוכח אחר כך כאופטימי ביותר). התוצאה היתה, בחשבון פשוט, שעלינו להמצא בטוח הטנקים והתותחים שלהם 1600 מטרים בטרם נהיה רשאים לקוות שנוכל לקרב די הצורך כדי להסב להם נזק כלשהו. 1600 מטרים בתנאים אלה, דרך ארוכה היא. משמעותה 160000 סנטימטרים.

„טייגר“ („נמר“) — מבחירי הטנקים הגרמניים במלחה־ע השנייה

מקורות ומחברים

(הארות והערות לקורא)

מנסיונו של שריונאי ותיק מאת רוברט קריספ

מתוך המעיין הבלתי־נדלה של חכמת שריונאים ותיקים שבספר „מרכבות־עשת“, ממנו כבר פרסמנו שתי פרשיות־קרב („טנקים בערפל המלחמה“, ב„צקלון“ מס' 85; „במגע־פתע — טנקים מול תותחים נ"ט“, ב„צקלון“ מס' 89) מובא בחוברת זו קטע העוסק באימונים לקראת קרב, בו מחפש המחבר פתרון לבעיה הקשה שנוצרה בחורף 42—1941 בפני גייסות־השריון של הארמיה־השמינית הבריטית בקרבותיהם עם השריון הגרמני במדבר המערבי — כיצד, בטנקים הנחותים בהרבה בשריונם ובטוח תותחיהם מטנקי האויב, להתגבר על הללו, או — לפחות — להגיע ל„סיכוי שזה“ במאבק עמם. שם הספר במקורו „Brazen chariots“

לחיבת־לילה של כיתת־רובאים

התקפת הכיתה בשטח־בנוי

כחמש־לשני הפרקים שפרסמנו מתוך חוברת־יסוד רוסית חדישה בענין יחידות־משנה של רגלים („שיתוף־פעולה — גורם־היסוד בהשגת הצלחה בקרב“ ב„צקלון“ מס' 88; „סיהור הפרות, שוחות ותעלות־קשר“ ב„צקלון“ מס' 90) מובאים בחוברת זו שני פרקים נוספים ממנה, אשר שמש מעיד על חשיבות עניינם. הקורא כבר עמד בודאי על הקיום המאפיינים את נוסח חומר־ההדרכה הרוסי: — הדגמות חיות ממבצעי מלחמת־העולם השנייה, ופשטות בהרצאת־הדברים.

שם חוברת־היסוד שממנה מובא הפרק — „כיתת־רובאים במבצעי התקדמות“, („Стрелковое отделение в наступлении“).

מוחשבה צבאית בריטית כמבחן טקטיקה סובייטית מאת „כופר בעיקר“ הערכת־מצב ברורה ומאלפת על אורח־הפעולה הסובייטי ברמה הטקטית, במלחמת־העתיד, ובהמשך הרהורים על הכנת הצבא הבריטי לעמידה בפני אורח־פעולה זה — זהו תוכנו של המאמר רבה־עניין, אשר מחברו בחר לעצמו כינוי רב־משמעות. המאמר הובא מתוך הירחון „השקפת הצבא הבריטי“, („The British Army Review“).

„קלאַימור“ מאת הקפ' ג' ל. רוברטסון

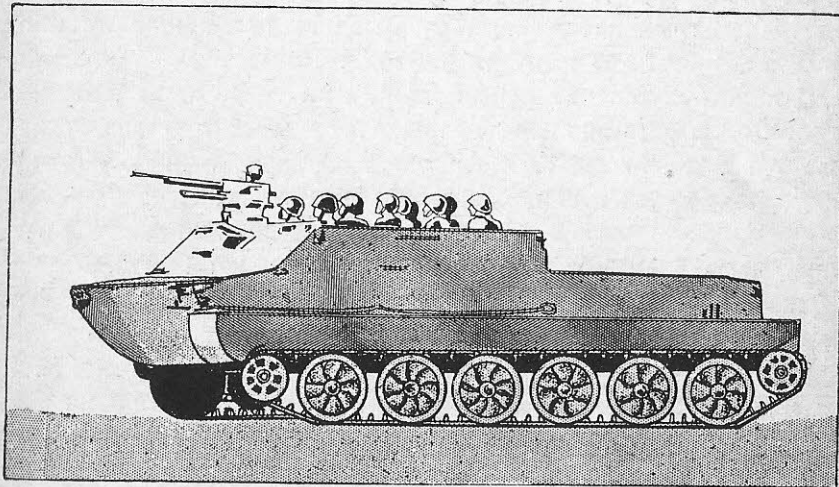
לפני מאות שנים לא רבות חגר את ה„קלאַימור“ הלוחם הסקוטי ההררי. היום נושא אותו בפונדתו הרגלי של צבא ארה"ב; אלא שהלוחם הסקוטי חגר בשעתו חרב שנתקראה בשם זה, ואילו הרגלי האמריקני בן ימינו נושא מוקש אישי נגד־אדם, הקרוי על־שמה. תיאורו ותפעולו של המוקש החדש, שהוא בעצם כלי־נשק ממש, נמסרים בפרוטרוט במאמר שלפנינו, הלקוח מתוך ירחון הרגלים האמריקני „הרגלי“ („Infantry“).

„אין הרוסים מאמינים כי במלחמות ינצחו
אך ורק באמצעות השימוש בטיל הגרעיני“.

מחשבה צבאית בריטית במבחן טקטיקה סובייטית

מאת „כופר בעיקר“

הטקטיקה הסובייטית אינה קשה להבנה, אם יש לך ידיעה ברורה בהלכות
ובתורות של אמני השריון הגרמנים הישנים. יש מידת־מה של אי־דיוק בראיית
הטקטיקה הסובייטית כהעתקה נוסח־עבדות מן הטקטיקה הגרמנית משום שבשנים
שבין המלחמות התפתחו הצבאות הסובייטי והגרמני זה בצד זה תוך כדי חילופי
ידיעות חופשיים למדי ביניהם. מכל מקום, העבודות שכתב גודאריאן על לוחמת־
שריון יושמו בצבא הגרמני (כנגד התנגדות מצד הגנרלים הקשישים יותר והשמר
רניים יותר) לאחר שהיטלר ניתק את מגע־הקישור שהיה בין שני הצבאות.
התפיסה החדשה של המערכה הפתיעה את הצבא האדום באותה מידה שהפתיעה
את צרפת ואנגליה ב־1940. תהיינה הדעות בענין זה אשר תהיינה, בריט־המועצות
מהירה עד מאוד בקליטתם ועיכולם של רעיונות חדשים, ולשנת 1944 הוכיחו
העוצבות המשוריינות והעוצבות הממוכנות שלה כי נותר לה עוד רק מעט מזער
ללמדו מן הגרמנים. מאז מלחמת העולם השנייה מקיים הפיקוד העליון הגרמני

נושא־גייסות־משוריין סובייטי חדיש

ראשי טרוד היה בשתי בעיות: כיצד להגיע לקרבה מספקת אל האויב,
וכיצד להשאיר בחיים למשך הזמן הדרוש כדי להגיע לקרבה זו. סיפורי־אימים
התהלכו על מה שיכולים תותחי ה־88 מ"מ לעולל לצריחים העבים והמוצקים
של טנקי־הרגלים, אשר עד כה נחשבו כמעט כבלתי־חדירים.

התשובה האחת והיחידה טמונה היתה בניידות, ובניידות מהירה מאוד...
אותו זמן ביטלתי לגמרי את האפשרות לירות בדייקנות מתוך טנק נע, אף
כי לימדו את כולנו לנהוג כך כל פעם שלא יתאפשר לנו לתפוס עמדת־תובה.
חישבתי איפוא שיטה בשביל המחלקה שלי, אשר לפיה, לאחר שצוינה המטרה,
בוצע נוהל אבטומטי במידה זו או אחרת. הכונה היתה להתקרב אל טנק האויב
במידה כזאת, שתהיה אפשרות לקטול אותו. הפקודה הראשונה, איפוא, היתה
„נהג, התקדם; בכל המהירות“. התותחן יעשה כמיטב יכולתו כדי לשמור את
הצלב שבכונת־הטלסקופ שלו על המטרה כל זמן התנועה שלנו. הפקודה הבאה,
שישמעו התותחן, הנהג והטען תהיה „נהג, עצור“. עם העצר הטנק והיות התותח
מכוון על המטרה, יירה התותחן ללא פקודה נוספת ממני. קול הירה ישמש
אות לנהג להרפות מן המצמד ולנוע מחדש. מן העצירה ועד חידוש התנועה היו
עוברות כארבע שניות. כל אשר עשיתי אני לא היה אלא בקרת התנועה והכיוון
של הטנק.

תרגיל־הקרב שיכנע אותי כי צדקתי, וכי בטנקים הנחותים בטוחם ובשריונם,
ניידות היא יסוד חיוני להשארות בחיים. למותר לומר שב„ניידות“, לא נתכוונתי
למהירות בכיוון הנגדי...

לא זכיתי בשום תחרות, אך הוכחתי לשביעות רצוני שאני יכול להגיע
לטוח התכליתי של התותח שלי, בלא להשתמש בהסתר, ובאורח תוקפני למדי.
דימיתי את עצמי במקומו של האיש שבמטרה, וסברתי שאין זה נעים כלל וכלל
כשארבעה טנקים דוהרים אליך לדרוס אותך, וכולם יורים ירי מדויק, ואף־לא
אחד מהם שוהה בעמדה אחת פרק זמן המספיק לכיוון עליו. מלא תקוה הייתי
שבאמצעות השימוש בטקטיקה הזאת, כל פעם שהיא מתאפשרת על ידי פני
הקרקע, אפחית במידה רבה את סיכויי להפגע. לא היה זה תחליף לעמדת־הלחימה
הטובה ביותר שבנמצא בשטח, אולם הייתי ודאי כי הדגשה מוגזמת על הצורך
לתפוס עמדת־תובה במלחמה שנועדה להיות מרובת־תנועות — אינה רצויה. היא
נטתה ליצור הלך־מחשבה של עמדת־תובה במוחם של מפקדי הטנקים, וזו עלולה
היתה בהחלט להתפתח להלך־מחשבה של עמדת־צריח...

הנוכחי הרבה מאורחיה המעשה של הגרמנים במלחמה האמורה, ובמקרים אחדים אף שיפר אותם. על הצבא הסובייטי נאמר שיש לו 175 דיביזיות לוחמות שמחציתן, לפחות, הן, לפי ההערכה, מדגם הדיביזיה המשוריינת (טנקיות, ממוכנות ורובאיות ממונעות). לצבא הגרמני, מצד שני, אפילו בשיא עוצמתו היה אחוז קטן בהרבה מזה של גייסות שריון. הגוש העיקרי של עוצמתו הקרבית מורכב היה מדיביזיות רגליות בעלות ארטילריה ותובלה נגררות סוסים. נראה כי הפיקוד העליון הסובייטי הוכיח לשביעות רצונו כי השריון ונוסח־הקרב אורח־גודאריאן הנם אידיאליים לעריכת מלחמה בתנאי שדה־הקרב הגרעיני והבלתי־גרעיני. אין לבטל את מסקנותיו במחירי. כאחת המעצמות בעלות הנשק הרקיטי והגרעיני המתקדמות ביותר אין זה יתכן שברית־המועצות אינה יודעת מהן השפעות הטיל הגרעיני על שדה־הקרב הטקטי.

תפקודה של עוצמת־האוויר הטקטית

אחד המפתחות — אם לא המפתח הראשי — להצלחה בשדה־הקרב טמון באו־ריה הטקטית. במלחמה גרעינית גדלה חשיבות האו־ריה הטקטית כפלי־כפליים; מעטים מאוד הסיכויים להצלחה של כוח הנאלץ לפעול בתנאים של נחיתות באו־ריה טקטית. על אף שהרקיטה עלולה להעביר את המפציץ ארך הטוח לבית־הנכאת, היא לא תוכל לעולם למלא בכל המצבים את מקום מטוס־הקרב ומפציץ־הקרב הטקטיים. המטוסים הם עיניו של המפקד שעל הקרקע, ומטוסים אלה הם־הם העשויים לחסום בתכליתיות הרבה ביותר את עיניו של האויב. מעלה מזאת, הגמישות, שהיא תכונתה של המכונה המאו־ישה, מאפשרת אסירת קרב על — והשמדה של — ציוד־שיגור נייד (לטילים), מפקדות טקטיות וגייסות נעים, בעת ראייתם, וללא בעיות של איכון ותגובה אפשרית מצד המטרה. דבר זה ניתן לביצוע בתכליתיות מספקת על ידי אש רקיטה או תותח. בספק הוא אם לטילי פני־שטח־אל־אוויר תהיה השפעה ממשית כלשהי על המצב הטקטי באוויר, שכן מטוס־קרב במספר רב, שידלגו על פני־הקרקע בגובה מועט מעל לאמירי האילנות, ירוו את יחידות הטילים המונחים, וישמידו.

לא הגרמנים ולא הרוסים האמינו אי־פעם כי זרוע האוויר לבדה עשויה להכריע מלחמות או מסעי־מלחמה. הדוקטרינה של דוהאט¹ הופרכה אצלם בקביעות. כן אין הרוסים מאמינים כי במלחמות ינצחו ואך ורק באמצעות השימוש בטיל הגרעיני.

כפי שהגו הגרמנים לראשונה, נשענת מתקפה משוריינת סובייטית על סיוע

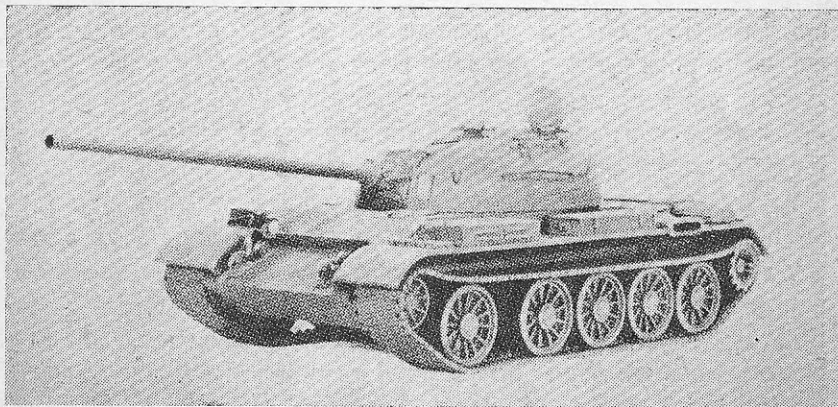
(1) גרל איטלקי, אבי האסכולה הטוענת להשגת הכרעה במלחמה באמצעות התקפות בהמון מן האוויר. — הסער.

אוויר מהודק וכבד מאוד, מצד מטוסי התקפת־קרקע („מטוסי־סער“). ארמיות־טנקים סובייטיות ודיביזיות־טנקים מיועדות להבקיע אל תוך עורפו של האויב ולהשמידו במחץ־העז של הסתערותן ובמהירות תמרון. המבנה הארגוני שלהן וחימושן מורים על הטקטיקה אותה ינקטו. לדיביזית טנקים יש 500—400 טנקים, ורק 2000 רגלים משוריינים — מספר שהוא מועט אפילו לפי רמות־התקן של הגרמנים.

המסקנה שאותה יש להסיק מכך היא שעוצבות אלה מיועדות לגמוע מרח־קים — כשהן נמנעות באמצעות תימרון מקרב רציני, והיה אם יצליח האויב להאיט אותן, יסייעו להן להתקדם, או יחלצו אותן מן הקרב, הכל לפי המסיבות, באמצעות עוצמת־אש גרעינית או בסיוע־אוויר כבד מאד, או באמצעות שניהם. עוצבות טנקים זקוקות לסיור אוויר ולחיפוי מן האוויר, מאחר שבהמשך הלחימה הן עלולות להעצר כליל על ידי התקפה גרעינית ואו־רית, ועל ידי מתקפת־הנגד המשוריינת. במלחמה גרעינית מותנה הצלחתן, — ולמעשה התקימותן — בעדיפות או־רית טקטית.

האו־ראים הסובייטיים שבחילות האוויר הטקטיים הנם בראש וראשונה אנשי־צבא ואינם בעצם בגדר שרות־מזוין נפרד ובלתי־תלוי. לכל קבוצת ארמיות מוקצה לפחות ארמיית־אוויר אחת המכילה למעלה מ־1000 מטוסים קרביים (שרובם מטוסי־קרב). ארמיית־אוויר זו מוצבת תחת פיקודו של מפקד הכוח הקרקעי. משימותיה העיקריות — לפי סדר עדיפות־הכורה, כפי הנראה — הן אלה:

1. לגרש מן הקרקע את כל מטוסי האויב, כולל מטוסי הסיוור־בהתגנבות (השגתה

הטנק "T54" — עמוד־התווך של השריון הסובייטי

- וקיומה של עדיפות באויר מושגות על ידי השמדת מטוסי האויב באויר ועל הקרקע).
2. סיור רצוף.
 3. איכונם של משגרי טילים גרעיניים וכוחות טנקים, ואסירת-קרב עליהם.
 4. יירוט מטוסי האויב, ומתן סיוע אוירי ישיר.

השפעת הטכנולוגיה

בבואנו להעריך את הטקטיקה הסובייטית שמסתבר כי תופיע במלחמה בעתיד, נמצא בעוצבות השריון הקודמות של הגרמנים תקדים, או הקבלה. ההתקלויות הזרימות ומהירות-התנועה, שבאו כל אימת שנערך קרב עם השריון של הגרמנים, הן קרובות למדי לתנאים שבהם מאומן להלחם היסוד החדש שבצבא הסובייטי. יש הבדלים, כמובן. צידודו של הצבא הסובייטי עדיף יותר ואורח-הפעולתו שלו מטופחים ושנונים יותר מאלה שהיו למיטב הדיביזיות המשוריינות של הגרמנים בימי המלחמה. מבחינה טכנית ומבחינה מנהלתית אין שום סיבה שהן לא ינועו יותר רחוק, ויותר מהר.

אולם אפילו בעידן טכני זה שלנו אין הכוונות הקרבית תלויה אך ורק בצידוד, אימון, מנהיגות ורוח-גייסות לא הפסידו ולא כלום מחשיבותם בקרב. רמת האימונים בצבא הסובייטי נוטה להיות בלתי-יציבה עד מאוד, ומשתנה מרמת המדרגה-הראשונה ועד לאדישות גדולה. המנהיגות משתנה אף היא באיכותה, אך בעיקרה היא עשויה להיות טובה. הספקות מתעוררים כשהמדובר באיכותו של החייל הסובייטי.

שהחייל הסובייטי יכול לבצע את תפקידיו הטכניים בתכליתיות, בין אם הוא תותחן, נהג, קשר, מכונאי, איש ראדאר או טוראי ברגלים המשוריינים — זאת יש לקבל כעובדה. אולם עובדה זו, כשלעצמה, אינה מקפת את התכונות המופשטות הרבות הדרושות לו לחייל הטוב. הגרמני, לעומת זאת, היה (וכנראה יוסיף להיות) לוחם מצויץ. בשלהי מלחמת העולם האחרונה גברים בני 50 ונערים בני 16 הופעלו בחזית לאחר הדשי-אימונים ספורים בלבד, ותוך שבוע, או כיוצא בשבוע, החלו מתנהגים כותיקים — נלחמים עד הסוף בהחלטה נחושה ובלומן (כושר הבא מתוך אימון) כנגד מספרים מהממים ובמצבים נואשים. כמעט ללא יוצא מן הכלל הם לחמו בגבורה ובהעזה, ולעיתים בקנאות. — אך תמיד מתוך התמכרות למילוי החובה. האופי הגרמני עשוי כך, שהוא מסתגל על נקלה לצבאיות, והוא סיפק חומר-אנושי ראשון-במעלה לביצוע הלכות מלחמת-הבזק (ה"בליצקריג") הראשונות. באשר לחייל הסובייטי — הדברים שונים. הוא רב-לאומי, ועל כן עלינו להשמר מהכללות-יתר. בעיקרו הוא אשין ואמיץ, אך לוקה

בהתמדה ובתעוזה. אי-אפשר בכל עת ותמיד לסמוך עליו, כאשר דחוק הוא למצור ללא-מוצא. בעבר גילה נטיה להיות זהיר ושקול.

תכונות אלה אינן תואמות כהלכה את תפיסת-הטקטיקה הסובייטית, שתוארה לעיל. ברם, שנים רבות נקפו מאז תמה מלחמת העולם השנייה, ויתכן שהושג הרבה הודות למנהיגות ולאימון. מאלפת העובדה, כי מפקדים בכל הדרגות נתבעים בקביעות ובלשון נמרצת ביותר להפעיל את יוזמתם ולהוכיח תעוזה הגובלת בעזפנות, בלא להתחשב באגפים השופים ובסכנות-כיתור מצד האויב. אמנם כאיש מול איש לא ישתוה החיל הסובייטי לעולם לחייל הגרמני, אך שומה עלינו לזכור שרמותיהם של הגרמנים היו גבוהות ביותר.

כוחות וחזיתות

למפקד הארמיה יש תחת פיקודו שתיים או שלוש דיביזיות רובאיות ממוכנות, ולכל אחת למעלה מ-2000 טנקים ותשעה גדודים של רגלים משוריינים, ודיביזיה או שתיים של טנקים, שבכל אחת למעלה מ-400 טנקים ויחידת-משנה קטנה של רגלים משוריינים. חזית ההתקפה המוקצה לו תיקבע לפי תוכנית הקרב של מפקד קבוצת הארמיות (מפקד החזית), ועלולה להיות בת 80—30 קילומטרים.

מספר ארמיות-השדה הסובייטיות אינו מספיק לפעולה בעוצמה רבה בכל החזית כולה, ומשימת התכנון הראשונה היא לבחור את הגזרות שבהן יעשה המאמץ העיקרי. דבר זה עולה בקנה אחד עם ההלכה הגרמנית, בה נודעו הגזרות העיקריות כ"צירים" או כ"נקודות-כובד" (Schwerpunkte). הדיביזיות המסתערות נוטות יהיו להתרכז בכיוון הגזרות האלה; אלא שהחזיתות יהיו רחבות יחסית — 12 קילומטרים ומעלה לדיביזיה. בחזית-ארמיה שאורכה 50 ק"מ יתכן ששתי דיביזיות או יותר יהיו לפנים, ואחת או שתיים בעתודה. לפני תחילת המתקפה מוחזקים חלקים מן הדיביזיות בעמדות קדמיות מאוד, כשהם קרובים לאויב ובטוחים מטיל גרעיני — או שהם יפוזרו בעומק עד למרחק של 20 קילומטרים. כוחות מסתערים אחרים מוחזקים בעומק רב יותר — עד למרחק של 80 קילומטרים.

מבצעים התקפיים

המתקפה נתכנת להלום באויב בעת שהעוצבות התוקפות נמצאות עדיין בתנועה, בין אם הן רגימנט-עתודה (חטיבות) של הדיביזיות הקדמיות או דיביזיות שלמות של עתודת הארמיה, הקרבות במהירות לאיזור הקרב משטחי הפיזור שלהן. יחידות אלה עלולות להתפור לקבוצות של רגימנט-מוגבר, גדוד-מוגבר או פלוגה מוגברת. נעשה מאמץ לחדור באויב ולעבור דרכו במהירות. הבטחון טמון בחשכה, בתנועה, ובמגע מהודק.

ברבזמן נאסר על האויב לכל עומקו קרב ברקישות, בהתקפת אויר כבידה, בצנחנים ובפרטיזנים — שכולם מכוונים להשמדת משגרייטילים, שדות-תעופה, מפקדות ומערכות-תקשורת — והרי זו מלחמת-הבזק ("בליצקריג") מחדש.

כוונת מפקד הארמיה תהיה להבקיע ולעבור דרך האויב באמצעים הבאים:

1. בהסתננות משורינית וממוכנת.
2. בעקפו מערכות-ביצורים.
3. בהתקפה ישירה.

הרוסי מסוגל במיוחד להסתננות, והוא עולה בה על הגרמני. כמו הגרמני הוא לא יתקוף, אם יש ביכולתו לעקוף ולאגף; וכשהוא נאלץ לתקוף, תבוא התקפתו העיקרית מן האגף. לפעמים, כאשר התנאים זרימים, יתכן שיתקוף עמדה מן העורף.

טקטיקה גרעינית

אורח-הפעולה הסובייטי, לפיו יש לתקוף תוך כדי קיום תנופת ההתקפה כל משכה, מוודא שלא תהיה שהיה בין מסע-ההתקרבות ובין ההסתערות, וכל ההתפרסות מבוצעת עוד בעת התנועה. אורח-הפעולה זה, אי-אפשר בלעדיו בתנאי לוחמה גרעינית. נוקטים אותו בכל הרמות, החל בדיבוינה וכלה בגדוד. אין צורך בשטחי ההתפרסות ובהערכות ואין ההעצרות על קו-ההתחלה. כתוצאה מכך מצטמצמים מאוד הסיכויים להלכד באש-המגן הגרעינית של האויב, וניתן לחשב את העיתוי של מסע-ההתקרבות באורח שישתלב במהלומות גרעיניות סובייטיות, כדי שחייליהם יוכלו לנצל את השפעת האש הגרעינית בטרם יספיקו שרידי האויב להתארגן. אורח-הפעולה הזה אינו חדש לגמרי, שהרי הוא מקובל בגייסות השריון של אומות רבות, ובו השתמשו רגימנטים-השריון ורגימנטים-רמנים-השריון הגרמניים. ניתן לבצע אותו רק באמצעות גייסות בעלי ניידות טקטית מלאה.

קשה הדבר, ולפעמים מסוכן, לדבר בהכללות על שאלת רוחב חזיתות ההסתערות ואיגוד הכוחות לקרב. הטקטיקה של הפלוגה, גדוד-הטנקים וגדוד-הרובאים הממונע הסובייטים הנה שוה הן למלחמה גרעינית והן למלחמה בלתי-גרעינית. ההבדלים היחידים במלחמה גרעינית הם במסת הסיוע הארטילרי המוקצה ובמידת ריווחי הפיזור בין הגדודים והרגימנטים (החטיבות). כאשר לשאר הדברים, הטקטיקה בשני סוגי המלחמה (הגרעינית והבלתי-גרעינית) הנה זהה. הדגש מושם בתנועה בלילה ובלחימה בלילה; בהסתננות, לפיתה ותנועה מהירה מאוד. מחמת הצורך בפיזור ובתנועה מהירה מפוצלים לעיתים קרובות הארטילריה והפלסים, וניתנים תחת פיקוד לרגימנטים ולגדודים. חזיתות הסתערות לפלוגה רובאית ממונעת או לפלוגת טנקים אפשר שיהיו כ-500 מטרים; לגדוד רגלים

ממונע או לגדוד טנקים יוקצו בודאי 1100 מטרים, או יותר. רגימנט הרובאים הממונע, או הממוכן, או רגימנט הטנקים יסתערו, קרוב לודאי, בחזית בת 3600 מטרים או יותר.

במלחמה גרעינית קרוב לודאי שהמכסה של הארטילריה המקובלת תהיה מצומצמת יחסית, ויש לשער שמגרעת זאת תפוצה באמצעות השימוש בטילים גרעיניים, עוצמת-אש טנקית, ותותחי ירי ישיר. במלחמה בלתי-גרעינית, המכסה של הסיוע הארטילרי תהיה גדולה מאוד. מחמת סכנת "מטוסי-צמרות-העצים" של האויב מזדקרים עתה מכווחת-השדה הסובייטים תותחים נגד-מטוסיים בכל הקטרים.

שמירת תנופת ההתקפה

נראה לנו שהפיקוד העליון (הסובייטי) מכיר בצורך לקיים את התנופה המהירה של הארמיות שלו, אפילו כאשר ניצבים בדרך-כשוליים רבים. ציוד-גישור נייד מוחזק בכמויות גדולות בצד עוצבות מוטסות, הליקופטרים, וכלים אמפיביים וחיליים וגלגליים. נוסף על כך צוידו הארמיות במספר גדול של טנקים אמפיביים החמושים בתותח בן 76 מ"מ, ונערכים ניסויים בצליחה מתחת לפני המים בטנקים בינוניים.

זוהי, בקוים כלליים, הטקטיקה הסובייטית. בתפיסתה אינה שונה בהרבה מן המרקם של טקטיקת השריון הגרמני בשנים 41—1940, ועליך לזכור תמיד, כי לרשות הצבא הסובייטי יש יותר דיבוינות מטיפוס דיבוינית השריון מאשר היו אי-פעם לצבא הגרמני. מלחמה בעתיד, בין אם תהיה גרעינית ובין אם לא, תהיה יותר זרימה ומהירת תנועה מן המלחמה הקודמת. האם עשוי החייל הסובייטי לנהל לוחמה מסוג זה? לעתיד פתרונים.

מכל מקום — העיקר הוא מה שמאמין החייל הסובייטי. כפי הנראה הוא סבור שמסע-מלחמה על פני-הקרקע יוכרעו על ידי ארמיות-קרקע גדולות, ושהתכנית תושלת על מלחמת-בזק קיצונית עוד יותר. כל מסע-מלחמה שיערך יושלת, יש להניח, על התמרון המהיר ועל מספרים גדולים של טנקים וגייסות משוריניים, שינועו בחיפוי-אירי טקטי חזק.

נמיות מסוכנות כבריטניה

מספר רב של מאמרים המתפרסמים בעיתונות הצבאית הרשמית והבלתי-רשמית הבריטית מעלים הצעות כיצד יש לארגן-מחדש את הצבא הבריטי למלחמה שבה יופעלו כלי-זון גרעיניים. אין לראות בעין רעה רעיונות חדשים, שכן היום בו יפסיקו הקצינים להגות אותם יום עגום יהיה לצבאנו. אולם הבה נקפיד

שרגלינו תעמודנה איתן על הקרקע ואל נקבל רעיון אך ורק משום שחדש הוא. התכונות המשותפות למאמרים אלה הן:

1. החלטה לבטל את המבנים הארגוניים הקיימים בצבא הבריטי, ולהתחיל מחדש, מן החורבות. לזאת קוראים „פתיחת דף חדש“.
2. אי-התחשבות מוחלטת בטקטיקה של צבאות הגוש הקומוניסטי. ברוב המאמרים אין היא מוזכרת, ובמקרים אחדים, בהם היא נדונה, ניכר שאין למחבר אף לא הבנה כלשהי בנושא.
3. אי-התחשבות בעוצמת-אוויר טקטית.
4. השימוש החוזר ונשנה בטענה „ואל יזים את דברי האיש שלא ראה את השפעתו של הטיל הגרעיני“. האם ראה אותה המחבר עצמו? ואילו הרוסים ראו אותה.
5. החלטה להפטר מן הטנק.

רוב המאמרים הללו בונים את עריכת הקרב סביב עוצמת-האש הגרעינית. יש להניח שאין כל רע בדבר, אלא שדומה שהמחברים סבורים, כי הקרב יוכרע בעוצמת-אש זו בלבד, והם מציעים ארגוני-יחידות שאינם בעצם אלא יחידות ארטילריה גרעינית. מתעלמים מן הצורך בעוצבות שיבצעו את משימת לחימת קרב-היבשה וניצול-ההצלחה ושתמשו בעוצמת-אש גרעינית, או שאין סוברים שקיים צורך כזה. אילו נתאפשר לרבים ממחברים אלה לעשות כחפצם, היה הצבא הבריטי כולו מושתת על „רגימנט הארטילריה המלכותי“. אמנם אחדים מהם מציעים ליווי של רגלים למשגרי-הטילים ולתותחים, ואחדים מקצים רגלים משוריינים שיקיימו תצפית על האויב וישגרו קריאות לאש גרעינית עליו. אחרים חוזים שיום יבוא ובו יהיו משגרי-הטילים קלים עוד יותר — כדי משא של ג'יפ או של אדם — אך יהא אשר יהא משקל הציוד, העיקרון אחד הוא — תמיד. צות אחד בוחר את המטרה וצות אחר משמיד אותה כשרק מעט — או לא כלום — מגייסותינו שלנו מצויים על הקרקע לעסוק בענין הרציני של הלחימה.

עיון קצר מגלה את החולשות שבהצעות אלה. מסך תצפיות בריטי יהיה חלש בדלית-ברירה, ואפשר שלא יוכל אף לעמוד בפני הסיירים המשוריינים של האויב (טנקים ונושאי גייסות-משוריינים). הללו נעים בפיוור והם יהיו, למעשה, חלק ממנגנון גילוי המטרות-להתקפה-גרעינית של האויב. הם, והגייסות שבעק-בותיהם, ימחו את המסך שלנו על ידי מהלומה גרעינית או יפגעו בו שעה שהוא מנסה להסתלק, או — וקרוב יותר לודאי — יכניסו מן הצד טריו אל מאחוריו וימהרו הישר אל מקומות המשגרים. אויב שהנו נייד מאוד כלילה כביום עשוי למנוע אותנו כחפצו מלבנתק את המגע עמו. משנמצא האויב בתוך המסך שלנו, או בעורפו, אובד המסך, כיון שאין לו לא עוצמת-הכוח הדרושה ולא הטנקים לפלס

לעצמו בלחימה דרך אל איזור חפשי מאויב. יכול אתה, כצעד של יאוש, להטיל טילים על המסך, אך קרוב לודאי שההרס שיוסב לאויב לא יהיה רב, ובספק הוא אם ישפיע על התוצאה הסופית של המערכה. מעלה מזאת, אלא אם כן יש לך עדיפות טקטית גמורה באויר, סיכויי ההשארות-בחיים של המשגרים הגרעיניים שלך אינם מרובים.

מן המסקנות אין מנוס. עדיפות טקטית באויר חיונית היא להצלחה. עמה יכולים כוחות-קרקע, שמספרם נחות במידה ניכרת, לאסור קרב בסיכויים מלאים לזכות בנצחון. אך הכרח שהיו לנו הרבה גייסות כאלה, על פני-הקרקע, ולא בתוכה. על לוחמים אלה להיות ניידים מבחינה טקטית ומשוריינים, ובעלי אחוז גבוה של טנקים. המחשבה שהמערכה על פני-הקרקע תהיה רק לחימה באש גרעינית טעונה תיקון. הלכה כזאת עלולה להמיט עלינו שואה ^{עצמו מתבצע בדרך} תהיה הגנתנו מושתתת על התקפה. אמצעי-ההגנה ^{השתהות או איזריות כלשהן} מטיפוס מלחמת-הבזק הם מתקפת-ההגנה ^{לתוך הבית פנימה} - בהתחלקו עם חברי-היחידה לתוך הדרך ^{בשטח בנוי טומנת בקרבה הפתעות רבות.} כדי לא ליפול לתוך מארב ולא להקלע פתאום לתוך אש פתע. אבל, מאידך גיסא, השתכנעת, על סמך נסיוני, כי לקרבות-רחוב יש גם יתרונות משלהם. רבים כאן המחסות הבטוחים, שמהם יכול אתה לנהל את האש. אם האויב מתגונן בעקשנות, יכולים תמיד לעקפו, דרך רחוב אחר, סמטה או חצר, ולבוא עליו מאחור.

ואמנם, כך פעלנו בעיר גרודנו. הגרמנים קנו להם שביתה בקומה השניה של בית אחד ליד הצטלבות-רחובות ומשם סרקו באש מקלע שלושה רחובות. אלא שהוא-הוא הדבר: — את הרחובות בלבד. ואילו אנו התחלנו להתקדם דרך החצרות. תחילה דולגים אל מעבר לגדר אחת, אחר-כך דרך גני-ירק, בוסתנים, חצרות ושוב מעל לגדר — ושוב הלאה. כך קרבנו עד אל הבית ההוא עצמו. זרקתי אל החלון שני רימוני-יד — והמקלע נשתתק.

בקרבת-רחוב יקרים במיוחד רימוני-יד. קחם אתך במספר רב ככל האפשר; אסוף אותם אף בדרכך, באם יזדמנו; למד להשתמש ברימונים משלל-האויב. הכלל השני שהסקתי מנסיוני הוא: — החזק את כלי-נשקך בכוננות, כשהכדור בבית-הבליעה. בעיר אפשריות תמיד כל מיני פגישות-פתע עם האויב. פעם אחת, משקפצתי מעל לגדר, נתקלתי פנים-אל-פנים עם שני נאצים. אלא שאצלם היו תת-מקלעיהם תלויים על הרצועות, ואצלי היה הרובה טעון בידי. הרגתי אחד מהם ביריה ישירה, והשני הרים ידיו.

במיוחד חשובה בקרבת-רחוב עזרה הדדית, בין איש לרעהו. כשיש צורך

לחמת לילה של כיתת-רובאים

(מתוך חוברת-היסוד הרוסית "כיתת-הרובאים במבצע-ההתקדמות")

הקרב ההתקפי החדש — צריך שיתנהל ללא-הפסק, הן ביום והן בלילה. את רציפות הקרב משיגים על-ידי שמקיימים בתמידות לחץ על האויב, יהיו אשר יהיו יינות-השנה והשעה, ובכל מצב שהוא של מזג-האוויר. דרישה זו מגבירה את ראו אותה. היעילות בלילה. לילה-הושך הוא בעל-ברית נאמן של חייל אמיץ.

5. החלטה להפטר מן הטנק. יינות היטב.

רוב המאמרים הללו בונים את עריכת הקרב ליליים, מקילה על מיסוך יש להניח שאין כל רע בדבר, אלא שדומה שהמחברים סבת היא את התצפית בעוצמת-אש זו בלבד, והם מציעים ארגוני-יחידות שאינם בעצם אלא ארטילריה גרעינית. מתעלמים מן הצורך בעוצבות שיבצעו את משימת לחימת קרב-היבשה וניצולה-הצלחה וישתמשו בעוצמת-אש גרעינית, או שאין סוברים שקיים צורך כזה. אילו נתאפשר לרבים ממחברים אלה לעשות כחפצם, היה הצבא הבריטי כולו מושתת על "רגימנט הארטילריה המלכותי". אמנם אחדים מהם מציעים ליווי של רגלים למשגרי-הטילים ולתותחים, ואחדים מקצים רגלים משוריינים שיקיימו תצפית על האויב וישגרו קריאות לאש גרעינית עליו. אחרים חוזים שיום יבוא ובו יהיו משגרי-הטילים קלים עוד יותר — כדי משא של גיפ או של אדם — אך יהא אשר יהא משקל הציוד, העיקרון אחד הוא — תמיד. צות אחד בוחר את המטרה וצות אחר משיד אותה כשרק מעט — או לא כלום — מגייסותינו שלנו מצויים על הקרקע לעסוק בענין הרציני של הלחימה.

עיון קצר מגלה את החולשות שבהצעות אלה. מסך תצפיות בריטי יהיה חלש בדלית-ברירה, ואפשר שלא יוכל אף לעמוד בפני הסיירים המשוריינים של האויב (טנקים ונושאי גייסות-משוריינים). הללו נעים בפיזור והם יהוו, למעשה, חלק ממנגנון גילוי המטרות-להתקפה-גרעינית של האויב. הם, והגייסות שבעק-בותיהם, ימחו את המסך שלנו על ידי מהלומה גרעינית או יפגעו בו שעה שהוא מנסה להסתלק, או — וקרוב יותר לודאי — יכניסו מן הצד טריז אל מאחוריו וימהרו הישר אל מקומות המשגרים. אויב שהנו נייד מאוד בלילה כביום עשוי למנוע אותנו כחפצו מלנתק את המגע עמו. משנמצא האויב בתוך המסך שלנו, או בעורפו, אובד המסך, כיון שאין לו לא עוצמת-הכוח הדרושה ולא הטנקים לפלס

של ההתקפה, מקיימת הכיתה — לפי אותות מפקדה — ירי על היעד שהועד להתקפה, באותם אמצעי-האש שהוקצו לכך; אך אם הוארו המטרות באמצעות הרקטות, או אמצעי-תאורה אחרים, מתנהלת האש מכל אמצעי-האש שברשות הכיתה.

אין להתעלם מן האפשרות שכדי להבטיח גישה-מוסותרת, והפתעת האויב על ידי ההתקפה, תצטרך הכיתה הפועלת במסגרת המחלקה לתקוף בלא הכנה-ארטילרית וללא סיוע-טנקים.

רבות-לקח הן פעולותיה של כיתת-הרובאים שבפיקודו של סמל-הגברדיה מאנבאליאן בגדה השמאלית של הנהר דניאפר בקיץ 1943. על יחידת-המשנה לה השתייכה הכיתה הוטלה משימה — להשמיד את האויב שבפאה-הקדמית של מערך-ההגנה שלו בהתקפת-פתע לילית, ולכבוש את שלושת קו-הפירו-השלישי שונים על-מנת שעם שחר תוכל להמשיך בהתקפתה. עיצמו מתבצע בדרך הכיתה התכוננה לקרב הכנה מדויק. הבה השתהות או אי-זריזות כלשהן להתקדם בכיוון עמדות-האויב. לתוך הבית פנימה — בהתחלקו עם חבורה בגחניה, ולפני שבייתה בתוך השטח בנוי טומנת בקרבה הפתעות רבות. יינות-השנה והשעה, כדי לא ליפול לתוך מארב ולא להקלע פתאום לתוך אש-פתע. אבל, מאידך גיסא, השתכנעתי, על סמך נסיוני, כי לקרבות-רחוב יש גם יתרונות משלהם. רבים כאן המחסות הבטוחים, שמהם יכול אתה לנהל את האש. אם האויב מתגונן בעקשנות, יכולים תמיד לעקפו, דרך רחוב אחר, סמטה או חצר, ולבוא עליו מאחור.

ואמנם, כך פעלנו בעיר גרודנו. הגרמנים קנו להם שביטה בקומה השניה של בית אחד ליד הצטלבות-רחובות ומשם סרקו באש מקלע שלושה רחובות. אלא שהוא-הוא הדבר: — את הרחובות בלבד. ואילו אנו התחלנו להתקדם דרך החצרות. תחילה דולגים אל מעבר לגדר אחת, אחר-כך דרך גני-ירק, בוסתנים, חצרות ושוב מעל לגדר — ושוב הלאה. כך קרבנו עד אל הבית ההוא עצמו. זרקתי אל החלון שני רימוני-יד — והמקלע נשתתק.

בקרבת-רחוב יקרים במיוחד רימוני-יד. קחם אתך במספר רב ככל האפשר; אסוף אותם אף בדרכך, באם יודמנו; למד להשתמש ברימונים משלל-האויב. הכלל השני שהסקתי מנסיוני הוא: — החזק את כלי-הנשק בכוננות, כשהכדור בבית-הבליעה. בעיר אפשריות תמיד כל מיני פגישות-פתע עם האויב. פעם אחת, משקפצתי מעל לגדר, נתקלתי פנים-אל-פנים עם שני נאצים. אלא שאצלם היו תת-מקלעיהם תלויים על הרצועות, ואצלי היה הרובה טעון בידי. הרגתי אחד מהם ביריה ישירה, והשני הרים ידיו.

במיוחד חשובה בקרב-רחוב עזרה הדדית, בין איש לרעהו. כשיש צורך

חיילי האויב — ועל ידי כך להמנע ממקרי אסון — קובעים לפני הקרב סימני היכר, כרגיל — סרט מבד לבן הענוד על אחד השרוולים, או סימן אחר כלשהו, הנראה היטב, על הכובע.

לאחר קבלו את המשימה, ובהתכוננו להתקפת-לילה, בוחר מפקד-הכיתה מבעוד-יומ נקודות-מוצא בולטות ונראות-היטב בשטח ומקנה את ידיעת המשימה לכל חייליו, על-מנת שיספיקו כולם להתמצא בשטח שבו יהיה עליהם לפעול.

התקדמות הכיתה במבנה-השרשרת, מתבצעת ברוחים מוקטנים.

במקרה שאת התנועה לעבר מערך-ההגנה של האויב מבצעים בליל-ירח — יש להשתדל, במידת האפשר, לנוע בצל. אם מוליכה דרך בכיוון התקדמות יריטה — רצוי לנוע בשולי הדרך, כי דבר זה מקטין את הרעש. בשטח שרבים ראו אותה, יריטה ומכתשי-פגזים — יש לשאת את כלי-הנשק האישיים על

5. החלטה להפטר מן הטנק. יית שתי הידיים. השיבות רבה נודעת בלילה רוב המאמרים הללו בונים את עריכת הקליעור בשעת ההתקדמות, לעתים יש להניח שאין כל רע בדבר, אלא שדומה שהמחברים ⁵⁰, או בסימני-התמצאות בעוצמת-אש זו בלבד, והם מציעים ארגוני-יחידות שאינם בעצם אלו שניתן; ארטילריה גרעינית. מתעלמים מן הצורך בעוצבות שיבצעו את משימת לחימת קרב-היבשה וניצול-ההצלחה וישתמשו בעוצמת-אש גרעינית, או שאין סוברים שקיים צורך כזה. אילו נתאפשר לרבים ממחברים אלה לעשות כחפצם, היה הצבא הבריטי כולו משתייך ל"רגימנט הארטילריה המלכותי". אמנם אחדים מהם מציעים ליווי של רגלים למשגרי-הטילים ולתותחים, ואחדים מקצים רגלים משוריינים שיקיימו תצפית על האויב וישגרו קריאות לאש גרעינית עליו. אחרים חוזים שיום יבוא ובו יהיו משגרי-הטילים קלים עוד יותר — כדי משא של גיפ או של אדם — אך יהא אשר יהא משקל הציוד, העיקרון אחד הוא — תמיד, צות אחד בוחר את המטרה וצות אחר משמיד אותה כשרק מעט — או לא כלום — מגייסותינו שלנו מצויים על הקרקע לעסוק בענין הרציני של הלחימה.

עיון קצר מגלה את החולשות שבהצעות אלה. מסך תצפיות בריטי יהיה חלש בדלית-ברירה, ואפשר שלא יוכל אף לעמוד בפני הסיורים המשוריינים של האויב (טנקים ונושאי גייסות-משוריינים). הללו נעים בפיוור והם יהוו, למעשה, חלק ממנגנון גילוי המטרות-להתקפה-גרעינית של האויב. הם, והגייסות שבעק-בותיהם, ימחו את המסך שלנו על ידי מהלומה גרעינית או יפגעו בו שעה שהוא מנסה להסתלק, או — וקרוב יותר לודאי — יכניסו מן הצד טריו אל מאחוריו וימהרו הישר אל מקומות המשגרים. אויב שהנו נייד מאוד בלילה כביום עשוי למנוע אותנו כחפצו מלנתק את המגע עמו. משנמצא האויב בתוך המסך שלנו, או בעורפו, אובד המסך, כיון שאין לו לא עוצמת-הכוח הדרושה ולא הטנקים לפלס

ההסתערות משתמשים כרגיל באותות קול ואור. נחוץ להשתמש בהם באופן כזה שהאויב לא יוכל להרגיש בהם. אם יגלה האויב אותות אלה, ינקוט הוא בצעדים מתאימים, העלולים להביא לידי אבדן גורם-ההפתעה ולהכשלת התקפתנו. את האותות אפשר למסור באמצעות שרוכים, חוטיתל, פנסי-כיס בעלי זכוכיות צבעוניות ומכשירי-אור אחרים.

ההתקדמות בלילה
בניין עצמו מתבצע בדרך
רבה. השתהות או אי-זריזות כלשהן
צו לתוך הבית פנימה — בהתחלקו עם חברי
לתוך החדר
שביתה בתוך החדר בשטח בנוי טומנת בקרבה הפתעות רבות.
כדי לא ליפול לתוך מארב ולא להקלע פתאום לתוך אש
פתע. אבל, מאידך גיסא, השתכנעתי, על סמך נסיוני, כי לקרבות-רחוב יש גם
יתרונות משלהם. רבים כאן המחסות הבטוחים, שמהם יכול אתה לנהל את האש.
אם האויב מתגונן בעקשנות, יכולים תמיד לעקפו, דרך רחוב אחר, סמטה או
חצר, ולבוא עליו מאחור.

ואמנם, כך פעלנו בעיר גרודנו. הגרמנים קנו להם שביתה בקומה השנייה של בית אחד ליד הצטלבות-רחובות ומשם סרקו באש מקלע שלושה רחובות. אלא שהוא-הוא הדבר: — את הרחובות בלבד. ואילו אנו התחלנו להתקדם דרך החצרות. תחילה דולגים אל מעבר לגדר אחת, אחר-כך דרך גני-ירק, בוסתנים, חצרות ושוב מעל לגדר — ושוב הלאה. כך קרבנו עד אל הבית ההוא עצמו. זרקתי אל החלון שני רימוני-יד — והמקלע נשתתק.

בקרבת-רחוב יקרים במיוחד רימוני-יד. קחם אתך במספר רב ככל האפשר; אסוף אותם אף בדרכך, באם יזדמנו; למד להשתמש ברימונים משלל-האויב. הכלל השני שהסקתי מנסיוני הוא: — החזק את כלי-נשקך בכוננות, כשהכדור בבית-הבליעה. בעיר אפשריות תמיד כל מיני פגישות-פתע עם האויב. פעם אחת, משקפצתי מעל לגדר, נתקלתי פנים-אל-פנים עם שני נאצים. אלא שאצלם היו תת-מקלעיהם תלויים על הרצועות, ואצלי היה הרובה טעון בידי. הרגתי אחד מהם ביריה ישירה, והשני הרים ידיו.

במיוחד חשובה בקרב-רחוב עזרה הדדית, בין איש לרעהו. כשיש צורך

התקפת הכיתה בשטח בנוי

(מתוך חוברת היסוד הרוסית "כיתת הרובאים במבצעי התקדמות")

את לחמת שטח בנוי מציינים שפע ההפתעות והתנגדותו העקשנית של היריב. אותו יש הכרח לעקור לא רק מכל רובע, רחוב, כיכר, גן עירוני ובית. אלא גם מכל חדר, חדר-מדרגות, עלי-תג ומרתף. האויב עשוי להסתתר מאחורי לוח, זווית של בנין, קיר או גדר. לכן מתבטא בסופו-של-דבר הקרב בשטח רוב המאמרים והלקים מבוצרים ועל יעדים אחרים, שהאויב הפך אותם לקיני-יצומתי-התנגדות.

יש להניח שאין כל רע בדבר, אלא שדומה שהוא דורש מהחיילים כושר-התמד. בעוצמת-אש זו בלבד, והם מציעים ארגוני-יחידות שאינם בעצמם יתנה, כרגיל, ארטילריה גרעינית. מתעלמים מן הצורך בעוצבות שיבצעו את משימת לחימת קרב-היבשה וניצול-ההצלחה וישתמשו בעוצמת-אש גרעינית, או שאין סוברים שקיים צורך כזה. אילו נתאפשר לרבים ממחברים אלה לעשות כחפצם, היה הצבא הבריטי כולו משתייך ל"רגימנט הארטילריה המלכותי". אמנם אחדים מהם מציעים ליווי של רגלים למשגרי-הטילים ולתותחנים, ואחדים מקצים רגלים משוריינים שיקיימו תצפית על האויב וישגרו קריאות לאש גרעינית עליו. אחרים חווים שיום יבוא ובו יהיו משגרי-הטילים קלים עוד יותר — כדי משא של גיפ או של אדם — אך יהא אשר יהא משקל הציוד, העיקרון אחד הוא — תמיד. צות אחד בוחר את המטרה וצות אחר משמיד אותה כשרק מעט — או לא כלום — מגייסותינו שלנו מצויים על הקרקע לעסוק בענין הרציני של הלחימה.

עיון קצר מגלה את החולשות שבהצעות אלה. מסך תצפיות בריטי יהיה חלש בדלית-ברירה, ואפשר שלא יוכל אף לעמוד בפני הסיירים המשוריינים של האויב (טנקים ונושאי גייסות-משוריינים). הללו נעים בפיוור והם יהוו, למעשה, חלק ממנגנון גילוי המטרות-להתקפה-גרעינית של האויב. הם, והגייסות שבעק-בותיהם, ימחו את המסך שלנו על ידי מהלומה גרעינית או יפגעו בו שעה שהוא מנסה להסתלק, או — וקרוב יותר לודאי — יכניסו מן הצד טריז אל מאחוריו וימהרו הישר אל מקומות המשגרים. אויב שהנו נייד מאוד בלילה כביום עשוי למנוע אותנו כחפצו מלנתק את המגע עמו. משנמצא האויב בתוך המסך שלנו, או בעורפו, אובד המסך, כיון שאין לו לא עוצמת-הכוח הדרושה ולא הטנקים לפלס

אל הבנין המיועד להתקפה ואת תכנית האש של האויב, ומחפש אחר המקומות הפגיעים ביותר בהגנת הבנין. אחרי-כן הוא מטיל על חייליו משימות.

משהושלמו כל ההכנות לקראת הקרב, מבצעות הארטילריה והמרגמות הפגזה קצרה אך רבת-עוצמה על היעדים שיוקפּו. כיתת-הרובאים — בשיתוף-פעולה עם יחידות שכנות, טנקים ותותחים-מתנייעים, ובחיפוי אש תותחים בודדים ומקלעים — עוברת להתקפה. עם תחילת ההתקפה מקיימים כלי-הנשק של היחידות התוקפות, והארטילריה המסייעת, אש ברציפות כלפי כל החלונות, הדלתות ואשנבי-הירי שבבנין המותקף, ועל ידי כך מונעים את האויב מלקיים אש על התוקפים.

הכיתה פורצת לתוך הבנין פנימה דרך חלונות ופרצות בקירות, בסללה לעצמה דרכה ברימונים ובאש כלי-נשקה. הקרב בתוך הבנין עצמו מתבצע בדרך כלל בתנאים קשים, והוא מצטיין בדריכות רבה. השתהות או אי-זריזות כלשהן עלולות לעלות בחיי אדם. משפרצו לתוך הבית פנימה — יית ותקיפות. בטרם תפרוץ לתוך החדר ששטח בנוי טומנת בקרבה הפתעות רבות. לו האויב שביתה בתוך החדר ששטח בנוי טומנת בקרבה הפתעות רבות. יית ויית. כדי לא ליפול לתוך מארב ולא להקלע פתאום לתוך אש פתע. אבל, מאידך גיסא, השתכנעתי, על סמך נסיוני, כי לקרבות-רחוב יש גם יתרונות משלהם. רבים כאן המחסות הבטוחים, שמהם יכול אתה לנהל את האש. אם האויב מתגונן בעקשנות, יכולים תמיד לעקפו, דרך רחוב אחר, סמטה או חצר, ולבוא עליו מאחור.

ואמנם, כך פעלנו בעיר גרודנו. הגרמנים קנו להם שביתה בקומה השנייה של בית אחד ליד הצטלבות-רחובות ומשם סרקו באש מקלע שלושה רחובות. אלא שהוא-הוא הדבר: — את הרחובות בלבד. ואילו אנו התחלנו להתקדם דרך החצרות. תחילה דולגים אל מעבר לגדר אחת, אחר-כך דרך גני-ירק, בוסתנים, חצרות ושוב מעל לגדר — ושוב הלאה. כך קרבנו עד אל הבית ההוא עצמו. זרקתי אל החלון שני רימוני-יד — והמקלע נשתתק.

בקרבר-רחוב יקרים במיוחד רימוני-יד. קחם אתך במספר רב ככל האפשר; אסוף אותם אף בדרכך, באם יזדמנו; למד להשתמש ברימונים משלל-האויב. הכלל השני שהסקתי מנסיוני הוא: — החזק את כלי-הנשק כבוננות, כשהכדור בבית-הבליעה. בעיר אפשריות תמיד כל מיני פגישות-פתע עם האויב. פעם אחת, משקפצתי מעל לגדר, נתקלתי פנים-אל-פנים עם שני נאצים. אלא שאצלם היו תת-מקלעיהם תלויים על הרצועות, ואצלי היה הרובה טעון בידי. הרגתי אחד מהם ביריה ישירה, והשני הרים ידיו.

במיוחד חשובה בקרבר-רחוב עזרה הדדית, בין איש לרעהו. כשיש צורך

אחרי לכידת הבנין מסייעים התוקפים ליחידות השכנות באש מן החלונות — ומתכוננים להמשך התקדמותם. בפעולות משולבות עם טנקים או תותחים מתנייעים מנצלת הכיתה את אשם לצורך התקדמותה.

הכרחי לזכור כי תוך-כדי הקרב בפנים הבית יכול האויב להופיע במפתיע מתוך מרתפים ועליות-הגג. לכן רצוי בשעת הקרב על בית להשאיר בפרוודורים, או במקומות אחרים בהם אפשרית הופעת האויב, תת-מקלען, שעליו מוטל למנוע בעד התקפת-פתע על הכיתה.

דבר זה מתאשר על-ידי לקח מלחמת-המולדת הגדולה. יחידותינו ניהלו בקיץ 1942 קרב קשה ברחובותיה של וילנה. על כיתת-הרובאים שבפיקודו של הסמל הראשון קרוכמן⁵ הוטלה המשימה לכבוש בית בן שלוש קומות. הפשיסטים, שתפסו להם עמדות בקומה הראשונה — קיימו אש חזקה. בהסתתרים מאחורי הגדר, התגנבו, תיילי הכיתה אל הבית משני צדדים, הטילו על האויב רימוני-יד בעוצמת-אש זו בלבד, והם מציעים ארגון יחיד לתוך חדר-המדרגות, רימוני-ארטילריה גרעינית. מתעלמים מן הצורך בעוצבות שיבצעו אזו מטה, לביש הקרב קרבי-היבשה וניצול-ההצלחה וישתמשו בעוצמת-אש גרעינית, או שאין סוברים שקיים צורך כזה. אילו נתאפשר לרבים ממחברים אלה לעשות כחפצם, היה הצבא הבריטי כולו משתייך ל„רגימנט הארטילריה המלכותי“. אמנם אחדים מהם מציעים ליווי של רגלים למשגרי-הטילים ולתותחים, ואחדים מקצים רגלים משוריינים שיקיימו תצפית על האויב וישגרו קריאות לאש גרעינית עליו. אחרים חוזים שיום יבוא ובו יהיו משגרי-הטילים קלים עוד יותר — כדי משא של גיפ או של אדם — אך יהא אשר יהא משקל הציד, העיקרון אחד הוא — תמיד. צות אחד בוחר את המטרה וצות אחר משמיד אותה כשרק מעט — או לא כלום — מגייסותינו שלנו מצויים על הקרקע לעסוק בענין הרציני של הלחימה.

עיון קצר מגלה את החולשות שבהצעות אלה. מסך תצפיות בריטי יהיה חלש בדלית-ברירה, ואפשר שלא יוכל אף לעמוד בפני הסיירים המשוריינים של האויב (טנקים ונושאי גייסות-משוריינים). הללו נעים בפזיור והם יהוו, למעשה, חלק ממנגנון גילוי המטרות-להתקפה-גרעינית של האויב. הם, והגייסות שבעק-בותיהם, ימחו את המסך שלנו על ידי מהלומה גרעינית או יפגעו בו שעה שהוא מנסה להסתלק, או — וקרוב יותר לודאי — יכניסו מן הצד טריו אל מאחוריו וימהרו הישר אל מקומות המשגרים. אויב שהנו נייד מאוד בלילה ככיום עשוי למנוע אותנו כחפצו מלנתק את המגע עמו. משנמצא האויב בתוך המסך שלנו, או בעורפו, אובד המסך, כיון שאין לו לא עוצמת-הכוח הדרושה ולא הטנקים לפלס

שהותקנו בגדרות: כאן עלולים להיות טמונים מארבים של האויב או מלכודות מסוגים שונים. יש לנוע דרך גנים, מדשאות וחצרות. בשעת תנועה לאורכו של רחוב יש לקרב במידת האפשר אל הבתים, להסתתר מאחורי הקירות והגדרות, תוך המנעות מתנועה באמצע הרחוב ובמקומות הפתוחים.

עזרה ניכרת בהתקפה על בנינים נותן העשן, אשר בין הבתים מחזיק מעמד לזמן ממושך יותר מאשר בשטח פתוח. ליצירת מסכי-עשן משתמשת הכיתה ברימוני-עשן, או בנרות-עשן.

קודם שתוקפים בית שכן — יש להמטיר אש על חלונותיו, דלתותיו והפרצות שבקירותיו מכל כלי-הנשק שברשות הכיתה. את הרחובות, הצטלבויות-הדרכים והרוחים שבין הבתים יש לצלוח בזינוקים מהירים.

היות והקרב בנקודת-ישוב שופע הפתעות — יש להחזיק תמיד את כלי-הנשק במצב של כוננות להפעלתו המידית. את המכשולים המתגלים (מוקשים, מוקשי-פוגאס וכד') יש לסמן — ועל מציאותם יש לדח מיד למפקד הישיר.

אחד מאלה שהשתתפו בקרבות עיר, הטוראי סטרויב, בהתחלקו עם חבריו בנסיון-הקרב שלו, כותב: „הלחימה בשטח בנוי טומנת בקרבה הפתעות רבות. יש להיות עירני ורזי, כדי לא ליפול לתוך מארב ולא להקלע פתאום לתוך אש פתע. אבל, מאידך גיסא, השתכנעתי, על סמך נסיוני, כי לקרבות-רחוב יש גם יתרונות משלהם. רבים כאן המחסות הבטוחים, שמהם יכול אתה לנהל את האש. אם האויב מתגונן בעקשנות, יכולים תמיד לעקפו, דרך רחוב אחר, סמטה או חצר, ולבוא עליו מאחור.

ואמנם, כך פעלנו בעיר גרודנו. הגרמנים קנו להם שביתה בקומה השנייה של בית אחד ליד הצטלבות-רחובות ומשם סרקו באש מקלע שלושה רחובות. אלא שהוא-הוא הדבר: — את הרחובות בלבד. ואילו אנו התחלנו להתקדם דרך החצרות. תחילה דולגים אל מעבר לגדר אחת, אחר-כך דרך גני-ירק, בוסתנים, חצרות ושוב מעל לגדר — ושוב הלאה. כך קרבנו עד אל הבית ההוא עצמו. זרקתי אל החלון שני רימוני-יד — והמקלע נשתתק.

בקרבי-רחוב יקרים במיוחד רימוני-יד. קחם אתך במספר רב ככל האפשר; אסוף אותם אף בדרכך, באם יזדמנו; למד להשתמש ברימונים משלל-האויב. הכלל השני שהסקתי מנסיוני הוא: — החזק את כלי-הנשק בכוננות, כשהכדור בבית-הבליעה. בעיר אפשריות תמיד כל מיני פגישות-פתע עם האויב. פעם אחת, משקפצתי מעל לגדר, נתקלתי פנים-אל-פנים עם שני נאצים. אלא שאצלם היו תת-מקלעיהם תלויים על הרצועות, ואצלי היה הרובה טעון בידי. הרגתי אחד מהם ביריה ישירה, והשני הרים ידיו.

במיוחד חשובה בקרבי-רחוב עזרה הדדית, בין איש לרעהו. כשיש צורך

לטפס מעל הגדר — ירים אותך קמצא חברך, ואילו אחר־כך תגיש אתה לו יד. ואם יש צורך לבדוק בית — נכנס האחד דרך החלון, והאחר שומר בחוץ, נכון לבוא לעזרה.

בעיר נוהגים אנו לנוע לאורך גדרות (וסמוך להן); וטוב יותר מזה — בחצרות. את הרחוב עוברים־רצים או בוינוק משותף אחד, של הכיתה כולה, או חייל אחר חייל; אך בשום אופן לא בהצטלבות!

הנהגה עוד כלל שיש להקפיד ולשמרו: בבתים שאין בהם אויב אסור להיעצר, אלא יש להתקדם חיש־מהר קדימה, למקום שעליו יצביע המפקד. יש להקדים ולכבוש את הבתים החשובים והגדולים ביותר — ואם במקרה גם יישאר פה ושם אויב בבית — יהיה סיפק לצודו אחר כך.

חייל זריז ואמיץ־לב ימצא תמיד בקרב הרחובות את הדרך הנכונה לביצוע משימתו.

נביא עוד דוגמה אחת לניהול קרב בשעת כיבוש בית על־ידי כיתת־רובאים. הגדוד לו השתייכה אותה כיתה, בהמשיכו לפתח את ההתקדמות שכבר התנהלה זמן־מה, שאף להשתלט תוך־כדי־תנועתו על הגשר שעל הנהר נייסה. על הגישות אל הגשר חיפו פשיסטים שהתבצרו בשני בתים. הם הפכו את הבנינים לנקודת־משען. ביצוע משימת השמדת האויב בשני בתים אלה הוטל על אחת המחלקות של פלוגת־רובאים מסויימת. מפקד המחלקה, סגן נצ'רוב, פקד על מפקד כיתה ב' לכבוש את הבית שמשמאל. לאחר שלמד מפקד הכיתה את הגישות אל הבית ההוא ואת מערכת האש של האויב החליט להשתמש בתחבולה. על מקלען המקלע־הקל הטיל את המשימה: למשוך באשו את תשומת־לבו של האויב; והחליט כי הוא בעצמו, עם הכיתה, יתקוף את האויב משמאל. על שלושה תותחים בני 76 המ"מ, המסופחים לפלוגה, הוטל לסייע לפעולות הכיתה. הוקם קשר עם התותחים, וסומנו להם מטרות, שנחוץ היה להשמידן. התותחים, שכוונו לירי בכינון־ישיר, פתחו בשעה שנקבעה באש אל קיני־האש של האויב. בעקבותיהם פתח באש המקלע־הקל. האויב ציפה, כנראה, להתקפה מהאיזור בו הוצב המקלע, אבל בו ברגע עפו, במפתיע, מימין האויב, רימונים לתוך הבית — ואחר כך פרצו לתוכו חיילים. האויב נס בבהלה, בהשאירו חמישה הרוגים ושבעה פצועים. מפקד הכיתה פקד על מקלענו להכנס במהירות לתוך הבית פנימה, אירגן את אש הכיתה ואת התצפית, והתכוון להדיפת התקפות־הנגד האפשריות של היריב.

שעה שמתנהל קרב בנקודת־ישוב, עלולה הכיתה להתקל בנתיב תנועתה בגדרות־עץ, במשוכות, בגדרות־חיות, בקירות־אבנים של בתים שנהרסו. כל אלה, אם ינצלו אותם ניצול נכון ויתאימו אותם לצרכי הקרב, עשויים לשמש מסתור או מחפה טובים מפני אש האויב — ובר־בזמן גם עמדה נוחה לפגיעה באויב.

גדר־עץ, משוכה או גדר־שיחים אינן יכולות אמנם לחפות על חיילים מפני כדורים ומפני רסיסייהם של פגזים, או מפצצות של מרגמות או של מטוסים; אך הן עשויות להעלים את פעולתנו מתצפית האויב.

כדי להשתמש תוך־קרב שימוש נכון בעצמים שפורטו לעיל, נחוץ לחפור שוחה במרחק של 1.5 מ' — 2 מ' מהם, לעבר כוחות־ינראנו. מרחק זה מותנה בצורך להתקין תל־חזה, באופן כזה שיהיה בלתי־נראה לאויב שמעבר ההוא לגדר. בגדר (או במשוכה) עצמה צריך לקרוע אשנב, שדרכו אפשר יהיה לצפות אל האויב ולנהל אש.

את החומר שנקרע מתוכה (קרשים, זרדים) אין לזרוק לצדדין, כי אם יש להשתמש בו להסאת האשנב. בגדרות־אבן ובקירות בניי־אבן הרוסים יש להשתמש כבגישות־מוסתרות אל עמדות האויב.

על הרוח —

יחפ עליונות הרוח על החומר הוא משלושה לעומת אחד.

נפוליון

„קלאימור“

הקפ' ג'. ל. רוברטסון

„קלאימור“, חרב הפיות של הלוחמים ההרריים הסקוטיים הקדומים — הוא השם שניתן למשפחת כלי־נשק משלהי־רסיסים חדשה. הראשון לכלי ה„קלאימור“ שיופק בכמויות גדולות הוא ה„נשק־נגד־אדם M18“. הוא נועד לספק אמצעי פשוט להשמדת גוש גדול של תוקפים. הוא קל במשקלו ורב שימושים. יכול להתקינו לפעולה ולירותו חייל יחיד. ה„קלאימור M18“ הוא נשק־לירי־אחד, המשגר מטר קטלני של רסיסי פלדה על פני שטח־מוכה דמוי מניפה שגובהו 2 מטרים, רוחבו 30 מטרים ואורכו 30 מטרים. מטר קטלני זה בא כולו מכלי־נשק ומנגנון־ירי שמשקלם רק $1\frac{1}{3}$ ק"ג, בקירוב, והנישאים בפונדה בת שני כיסים. ה„קלאימור“ אינו כלי מעודן. גם כאשר הוא נמצא בתנאי טלטול קשים ובמזג־אוויר קשה, ניתן לסמוך עליו שיפעל ללא תקלה.

כך אל תעשה:

החייל הבלתי־מאומן נוטה לקרב את עינו אל כונת ה„קלאימור“...

ה„קלאימור“ נראה כלפי חוץ כבלתי־מזיק. כאשר הוא מותקן לפעולה, מונח התחמיש על שלוש רגליים (מתקפלות), והוא דומה אז עד מאוד לאנטנת ראדאר בזעיר־אניפין. התחמיש הוא מלבני במידה זו או אחרת, רוחבו 23 סנטימטרים וגובהו 9 סנטימטרים, והיא מכוסה בבד ירוק גס. שני חוטי תיל, שאורכם 15 מטרים, מתמשכים מן הנפץ החשמלי שבצד התחמיש אל מקור הזרם החשמלי שבעמדת־היריה. מקור־כוח זה — שתי סוללות של פנס־כיס — נמצא בנרתיק, הקרוי „בית־הסוללות“. כפתור־היריה עצמו, הדומה לכפתור של כל פנס־כיס, נמצא בצד „בית־הסוללות“. פרט לשתי הסוללות נמצאים כל מרכיביו האחרים של ה„קלאימור“ בתוך הפונדה.

תפעולו של ה„קלאימור“ הוא ענין הנתון במידה רבה לדמיונו של החייל וליישומו של דמיון זה במעשה. הכלל הוא שיש להפיק מכלי־הנשק את מלוא עוצמת־אשו העצומה. למן הרגע שברורות לחייל הרגלי תכונותיו של כלי־הנשק, יכול הוא לבצע על נקלה את הסדרה הפשוטה של הפעולות הדרושות להצבת הכלי, לחימושו ולירייתו.

קודם כל, יבחר עמדה טובה בשביל התחמיש. הכלי צריך לכסות בשטח־המוכה את הנתים הנוח ביותר לגישה אל שוחת־השועל שלו. מאחר שיש ל„קלאימור“ הדף מסוכן מאוד לאחור ולצדדים, על החייל להציב את התחמיש בריחוק רב ככל האפשר מעמדתו וככל שיתמתח חוטי־התיל המפעיל (ריחוק של 20 צעדים, בקירוב). שדה־האש לחזיתו של ה„קלאימור“ צריך להיות ישר למדי. לבל יכוסה האויב המסתער על ידי כפלי־הקרקה.

אחרי כן החיל ינקוב את המעטה המבודד המכסה אחד משני תאי־הנפץ של התחמיש, ויעשה חור בחומר־הנפץ הפלסטי הרך שבתוך התחמיש. הוא יכול לעשות זאת בעפרון או במקל. הוא יוציא בזהירות את הנפץ החשמלי משפופרת הקרטון שלו, ויודא כי שני הקצוות של שני סיבי חוטי־התיל המפעיל את הנפץ מחוברים בשפופרת מתכת קטנה. אם הקצוות אינם מחוברים, יפתל אותם זה בזה כדי ליצור קצר השמלי. משעשה זאת, יתחוב בעדינות את הנפץ החשמלי לתוך התא החלול שעשה בחומר. יש לתחוב את הנפץ עד אשר לא תראה המתכת המבריקה.

אחרי כן הוא יפתח את הרגליים המקופלות של התחמיש, יציב אותו על הקרקע ויכון אותו כללית לעבר מרכז שטח המטרה. החץ שעל גבי ה„קלאימור“ צריך להיות מכוון אל מרכז המטרה. החייל ישכב על גחונו ויבדוק את שדה האש. אסור שדבר מוצק יותר מדשאים ושיחים יחצוץ בין ה„קלאימור“ ושטח המטרה.

כדי לכוון את הכלי ביתר דיוק החייל יתקע מוט כיוון במרחק 40 צעד לפני הכלי, ויקשור חפץ לבן אל המוט, בגובה הברך. כשה„קלאימור“ נמצא בריחוק

כפתור-היריה כדי לודא שהוא במצב „סגור” (OFF), יחבר את שני סיבי התיל- המפעיל אל החיבורים של „בית-הסוללות”. הוא ישמור על חמרי העטיפה ועל הפונדה, כדי שיוכל, לכשיצטרך, לפרק את כלי-הנשק, להעבירו למקום אחר ולהתקינו מחדש.

כדי להשיג מן הכלי תוצאה תכליתית על החיל להמתין עד שגוש האויב המסתער מרוחק מן הכלי בחזיתו פחות משלושים צעד, ולהסיט את הכפתור שעל בית הסוללה מ„סגור” (OFF) ל„פתוח” (NO). ה„קלאַימור” יעלם — וכן גם האויב.

ה„קלאַימור” הוא עתה נשק הנמצא בתקן צבא ארה”ב, וכינויו „מוקש נגד אדם M18 (T48)”. מבחינה טכנית הוא נחשב למוקש, כיון שההגדרה הרחבה של המושג מוקש חלה גם עליו. אולם מבחינה טקטית ה„קלאַימור” הוא נשק אישי הדומה לרימוץ-היד, ומטעם זה החליט צבא ארה”ב לקרוא לו „כלי-נשק”.

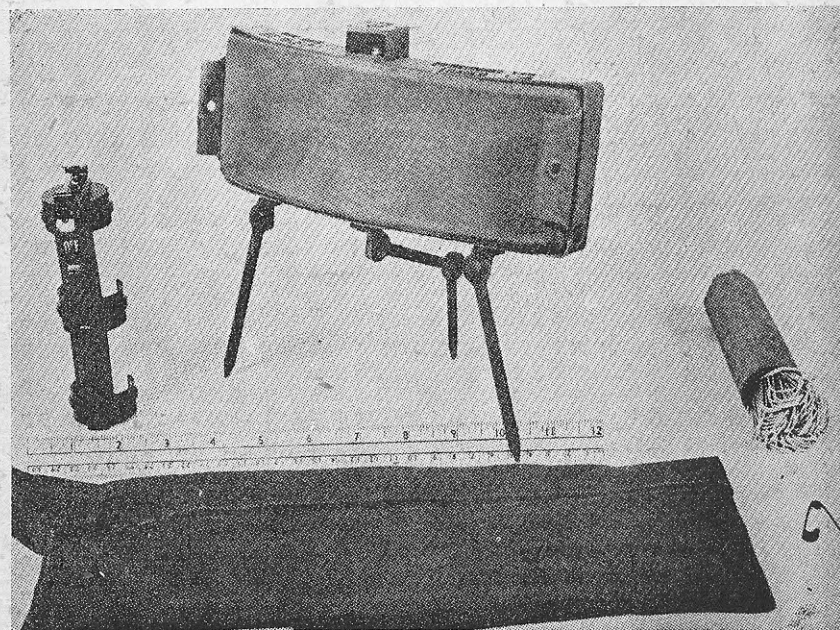
הרבגוניות של ה„קלאַימור” ברורה לכל. התפעול שלו שתואר לעיל הוא כמסתבר האופייני ביותר. אך מצויות עוד דרכים לתפעולו. שני אוניברסל ובהן „עינים” (חורים), מזדקרות משני עברי התחמיש, ומאפשרות לקשור את ה„קלאַימור” אל עצים, מבני-אבן ועצמים אחרים. בין השאר מונעת קשירה כזו את השפעת ה„מיסוך” של קרקע בלתי-ישרה — בכוונה את הרסס של ה„קלאַימור” לתוך שקעים. כן היא מאפשרת להשתמש ב„קלאַימור” בפני-קרקע שאינם מאפשרים את השימוש בחצובה התלת-רגלית, ואף פותרת כמה וכמה בעיות הסואה. אכן, היא גורמת לכמות מסוימת של „קליעים מן הטבע” הנמצאים בקרבת ה„קלאַימור”. על כן יש לנקוט אמצעי זהירות כנגד סכנה זאת, שעשה שמשתמשים ב„קלאַימור” באורה זה.

לאחר אימון בחבלנות ובמעט תושיה יכול החייל להשתמש בחוטי טלפון כדי לחבר מספר רב של כלי „קלאַימור” אל לוח-כפתורים מרכזי, המוצב בעמדת תצפית. אוראז יכול הוא לפוצץ את כלי ה„קלאַימור” כלי אחר כלי, ממש ברגע שבו ייטיב ביותר כל כלי לפעול. אולם חוטי ההפעלה הארוכים הנם פגיעים לאש ארטילריה ותפעולה של כל מערכת-הירי הזו תלוי באדם אחד — הוא הירור; חכמת החיים מלמדת אותנו שאין לשים את כל הביצים בסל אחד.

אפשר להתקין את ה„קלאַימור” לפעולה ללא פיצוץ חשמלי, כאשר מסיבה זו או אחרת אין המנגנון החשמלי פועל, או כאשר משתמשים ב„קלאַימור” כמלכודת פתאים, או כמוקש מאולתר. יש להקפיד על אימון החייל בפיצוץ לא-חשמלי ובכללי לוחמת מוקש-קרקע. מאחר שיש שני תאי-נפץ בתחמיש, ניתן להתקין שני מנגנוני-יריה נפרדים בתחמיש אחד. לדוגמה, מנגנון היריה הרגיל יותקן בצד אחד של ה„קלאַימור”, ומנגנון המופעל על ידי הקרבן עצמו (האויב) בצד האחר.

זרוע ממנו, החייל יעשה תיקונים קלים בכיוון הכלי (וקודם כל יתקן את ההגבהה) עד אשר החפץ הלבן ימצא במרכז כוונת-החרך. אחרים מכלי ה„קלאַימור” הראשון נים יוצרו ללא כוונת-החרך. במקרה זה שפופרת הקרטון שבה ארוז הנפץ עשויה לשמש כוונת — פשוט על ידי איזונה על הכלי והסתכלות דרכה כשהיא בריחוק זרוע נטויה. את המוט מסלקים לאחר שמילא את תפקידו.

החייל יסלק את כל המקלות, האבנים הגדולות והקטנות וכל שאר העצמים העלולים להפוך ל„טילים”, הנמצאים בתחום מטר אחד בעורף התחמיש ובצדדיו. הוא יגדל את חוטי-ההפעלה-החשמלי המחובר אל הנפץ החשמלי, ויקשור את הקצה אל מקל או אל עצם אחר שעל-יד שוחת-השועל שלו. אחרי-כן יכניס שתי סוללות של פנס-כיס, לתוך „בית-הסוללות”, ויודא שצידן העליון של הסוללות יפנה אל מקום שני החיבורים החשמליים שעל „בית-הסוללות”. הוא יסיר את שפופרת המתכת הקטנה מן הקצוות המרוחקים של חוטי-ההפעלה-החשמלי וינקח את קצות שני החוטים למען לא יהיו תקלות בחיבורים. לאחר שיבדוק את

משמאל לימין: „בית-הסוללות”, התחמיש, צרור חוטי-תיל חשמלי. למטה — הפונדה

מדף הספרים

כללי

Commandant of Auschwitz. The autobiography of Rudolf Hoess. The World Publishing Co., Cleveland, Ohio, 285 pp., \$ 4.50.

„אישית ארגנתי... את המתתם בגאזים של שני מליון בני-אדם בין יולי 1941 וסוף 1943” — זהו אחד המשפטים המופיעים בתולדות-החיים שמסר בכתב-ידו לבית-הדין לפושעי-מלחמה האיש רודולף הס, שפיקד על מחנה-ההשמדה הנודע ביותר בפולין, אושביץ. תולדות-החיים, הכתובים באדישות גמורה למעשים המתוארים בהם, תורגמו לאנגלית בידי קונסטאנטין פיצ'גיבון. הקדים הקדמה לספר הלורד ראסל.

המחבר הוצא להורג באפריל 1947.

J. Miller, Jr. Cartwheel: The Reduction of Rabaul, The War in the Pacific. United States Army in World War II. Superintendent of Documents, U.S. Government Printing Office, Washington, D.C., 418 pp., \$ 5.25.

שני מצביאים אמריקנים דגולים, הגנרל דוגלאס מקרארתור והאדמיראל ויליאם האלסיי, הנהיגו בשנים 44—1943 רבבות חיילים, מלחים ואויראים של בעלות-הברית בתריסר מבצעים מזהירים במרחבי איזור ניו-גיניאה, איי סלומון והארכיפלגוס של ביסמארק. השם הכולל את כל המבצעים הללו, אשר סללו את הדרך לשיבת האמריקנים לפיליפינים, הוא „מבצע גלגל-עגלה” — והוא שם הספר שלפנינו, שהוא כרך מכרכי ההיסטוריה הרשמית של ארה״ב על השתתפותה במלחמת-העולם השניה. מלבד ערכו ההסטורי רב ערכו של הספר בגלל לקחיו בתפעול כוחות-משולבים במבצעים-משולבים ובסוגיות שיתוף-הפעולה בין זרועות-החיל שונות.

Fundamentals of Guided Missles. By Air Training Command, United States Air Force and Technical Staff, Aero Publishers, Inc. Los Angeles, Calif. 575 pp., \$ 12.50.

עבודה רחבת-יריעה, המקיפה בשלמות, ברמתה, את שדה הטילים המונחים. החלק הראשון מתאר את ההתפתחות המדעית שהולכה ליצירת הטיל המונחה, החל מחוק התנועה של ניוטון. החלק השני הוא טכני ועשוי בהגיון רב.

יבשה

Arch Whitehouse: Tank: The Story of their Battles and the Men who drove them from their first use in World War I to Korea. Doubleday and Company, New York City, New York, 383 pp., \$ 4.95.

ספר בסגנון עתונאי, המיועד לקהל הרחב, ומגמתו לקרב את דבר השריון לאזרח. המחבר הוא כתב צבאי ידוע בארה״ב.

כן ניתן להתקין שני מנגנוני-הפעלה חשמליים ובכך לאפשר לשני חיילים שליטה על הכלי.

ה„קלאימור” רוכש לו יידיים בכל מקום. אנשי האספקה מחבבים אותו משום שהוא קל ומנופק על כל מרכיביו (פרט לסוללות) בחבילה אחת. החייל מחבב אותו משום שהוא מעניק לו סיכוי-לחימה טוב כנגד התקפה-בהמוך. המפקד מקדם בברכה את ה„קלאימור” משום שיש ביכולתו לבקר את האש שלו באותו אופן שבו הוא מבקר את אש כלי-הנשק האישיים האחרים.

מרבית כלי-הנשק שהוכנסו בשנים האחרונות לשימוש בצבא עוררו בעיות. ואילו ה„קלאימור” פותר בעיות.

על הרוח —

שום טקטיקה שהיא לא תוליד לנצחון שעה שרוח-הגייסות נפולה.

ג'ומיני

צבא הגנה לישראל
הוצאת „מערכות“

הופיע: —

זכרונות עבדאללה אל-פחל

הכותב, אהוד המפקדים של הלגיון הערבי, מגלה פרשיות סתומות ממה שנתרחש במחנה הירדנים ומן התככים שבין חצר המלכות ואנשי הצבא.

הקורא הערבי בספרו של ע. אל-תל רואה את צבאות ערב במלחמת ישראל כצבאות עטורי-נצחון שרק בגלל התערבות הגורם האימפריאליסטי לא הצליחו להכות את היהודים שוקיעל-ירך.

גם הקורא שאינו בקי ביותר בתורת המלחמה יפיק לקח מענין מקריאת תיאורי היחסים בעולם הערבי ויוכל להעריך נכונה כמה גילויים מן הנעשה בארצות ערב ואת היחסים בין שליטיהן.

לאנשי צבא ומנויים 4.35 ל"י

המחיר 5.80 ל"י

בהוצאת „הספריה הציונית“ ו„מערכות“ בית-ההוצאה של צה"ל
יצא לאור כרך שני (חלק א') של ספר

תולדות ההגנה

בעריכת: שאול אביגור, יצחק בן-צבי, אלעזר גלילי, יהודה סלוצקו. העורך הראשי: פרופ' בן-ציון דינור, מזכיר המערכת: גרשון ריבלין.

בכרך זה: פרשת תולדות ארגון ה„הגנה“ בשנות 1920—1936, תאוריו התפרצויות הדמים בשנות 1921, 1929 ו-1933; פרשות נעלמות של התנוונות, רכישת נשק, ראשית התעש, פעולות מיוחדות וכו'; הארגון המיוחד מיסודם של חברי „השומר“ לשעבר; הפילוג ב„הגנה“ והקמת ה„ארגון הצבאי הלאומי“; דמויותיהם של מיסדי ארגון ה„הגנה“ וראשוני מפקדיו.

הכרך נכתב בידי יהודה סלוצקי

בחלק זה 625 עמודים, למעלה ממאתים תמונות, תצלומי תעודות, מפות, קריקטורות וכו'.

המחיר 9.60 ל"י

מגויי מערכות, אנשי צבא ונושאי אות ההגנה יוכלו לרכוש הספר בהנחה מיוחדת.

טילים ונשק אטומי

מאת

אלוף-משנה ד"ר ש. יפתח

ספר מקורי מיוחד במינו, אשר הרצאתו הנוחה וצורתו הנאה מאירים עינים כבעיות אקטואליות אשר הכנתן והתמצאותן בהן הן מענייניו של כל אדם בתקופתנו, כאיש-צבא וכאזרח. ספר רביענין למבוגר ולנוער.

למנויים: — 4. ל"י

המחיר: — 5. ל"י

קרבות שריון

לקחי לוחמת-השריון במלחמת-העולם השנייה מוסיפים להיות רבי-ענין ורבי-ערה, גם כיום — ואף לקראת המחר. ספרו של פ. ו. מלנתיין, המציג לקחים אלה ממשעי המלחמה בצפון-אפריקה ובמרחב-אירופה, צויין על ידי הגנרל פ. ל. א. מרשל בתור „אהד הטובים שבספרים הצבאיים בעשור השנים האחרון“.

ישיבת חזון

הופיע

„חטיבת גבעתי במלחמת הקוממיות“

ליקט וכתב רס"ן א. איילון

תיאורים רבייכנים ועזים של מלחמת חטיבת הדרום, רשומים מפי לוחמי החטיבה ומגיני הישובים, מלווים בתמונות רבות, מפות מפורטות ומסמכים רביעך. לאנשי צבא, מנויי „מערכות“ וותיקי החטיבה — הנחה.

* * *

הופיעה

מהדורה חדשה של הספר

„אילן ושלח“

דרך הקרבות של חטיבת „גולני“

ספר רביהוד על חטיבת „גולני“ במלחמת הקוממיות.

למנויים — 6 ל"י

המחיר — 8 ל"י

מ. ש. מודע, 1
י. ו. 147, 28
מודע, 1
1947

01-1-5

דואר ליטני

ד.נ.ח.מ.א
168281/ד
38 ד.נ.ח.מ.א
ד.נ.ח.מ.א

50-1.7